

ולפיכך התבמה אמרה האדם תרדף רעה כי אין הגשמי כמו שהיא התורה שהיא שכל נבדל לגמרי. התבמה משפט וחוסא רק כי הרע שזוא בעולם וכן אין הנבואה השגה נבדלת מן הגשמי ולפיכך ירדף את החוסא, אבל הנבואה שהיא מצד מדת מצד אלו שתי מדריגות אין כאן סלוק חסא אשר הדין אמרה נפש והנשואת היא תמות. אמנם כאשר הוא החוסא מה שהיה החוסא נמשך אחר הגשמי שאלו התורה חוסא מה יעשה השיבה התורה כי אבל התורה שהיא שכל נבדל מן הגשמי לגמרי יש תיקון אל החוסא להיות מסתלק מן החסא לכן מצד מדריגות התורה יש כאן סלוק חסא על ידי קרבן, כי הקרבן הוא קרבה גם כן אל הגשמי, והגשמי, ולפיכך חסאי כמו התשובה שהיא נקרא קרבן, כי מי התבמה היתה אומרת חסאים תרדף רעה, כי ראוי שמביא קרבן אל אלו הוא שב אליו להתדבק אל החוסא הרע כי דבק בו הרע ורדף אחריו. בו מצד שזוא מקריב אליו קרבן, וכאשר הוא הרע, אע"ג שלא היתה גזרות משפטיו לגמרי רק שוב אל הש"י אחר שהיה מתרחק ממנו יתב' על שמתחייב אל החוסא הרע, אבל הנבואה שהיא ידי חסא יש כאן כפרה וסלוק עון. ודבר זה מצד מצד מדת הדין היתה מחייבת משפט החוסא התורה, כי מצד התורה יש לאדם סלוק מן החסא לגמרי מכל וכל, לומר נפש החוסאת היא תמות. מפני שהתורה היא שכל נבדל מן הגשמי וכל הגשמי, והתורה אומרת יביא קרבן ויתכפר מחסאי חסא כשביל שהיה נמשך אחר הגשמי, ולפיכך מצד סלוק חוסא נבדל מן החוסא לצאת לאדם מן החוסא הדבק באדם מצד הגשמי ולפיכך אמרה תורה יביא אשם ויתכפר, כי כאשר מקריב האדם קרבן מקריב עצמו אל השם יתב' כפי תשובה ויתכפר, וביאור זה שמצד כי הנמצאים אשר נותרו מן השם יתב' ולפיכך בקצת קרבות כלם תלוי בו שבים אליו, כי כן הנמצאים שבים כתיב (ויקרא ב') ונפש כי תקריב מנחה ודרשו אל הש"י כי אין להם קיום בעצמם כמו שהתבאר, ו"ל כאלו תקריב את נפשו, ולפיכך על ידי קרבן וזה החוסא כאשר הוא פורש מחסאו ושב אליו מקריב עצמו אל השם יתב' כפי התיחוק שנתרחק ית' הש"י מקבל אותו כי זהו מצד מדת הש"י ממנו על ידי חוסא. ולכן התורה שהיא שכל שזוא מקבל כל הנמצאים שהם שבים אליו ולכן נבדל לגמרי יש לאדם תקנה להסתלק מן החוסא. הקב"ה אומר יעשה תשובה ויתכפר כי מצד הש"י ולא היה תקנה זאת אל החכמה שהיא חכמה החסא מסתלק, ויש לך להביין עוד בענין זה כי בלבד שאין החכמה הנבדלת לגמרי מן

אי אפשר לפרש יותר :